

Marietta Šmolková Dostává Státní Vyznamenání

Na tomto obrázku jsem vyfocená v roce 1968, když jsem přebírala Vyznamenání Za vynikající práci, na niž jsem byla navržena podnikem, ve kterém jsem v té době pracovala.

V roce 1948 jsem začala pracovat jako korespondentka pro podnik zahraničního obchodu Strojimport, který se nacházel v Praze na Václavském náměstí. Pracovala jsem tam až do odchodu do důchodu v roce 1977. Nastoupila jsem jako korespondentka v oddělení obráběcích strojů, postupně jsem se vypracovala na vedoucí oddělení, pak jsem se stala zástupkyní ředitele v oddělení dřevoobráběcích strojů a později jsme nějakou dobu ředitele neměli, takže jsem vedla

skupinu asi 70 lidí. Ale nikdy jsem nepočítala s tím, že by mě jmenovali ředitelkou, protože jsem nikdy nebyla členkou komunistické strany. Ke vstupu do strany mě sice nikdy přímo nenutili, ale pochopitelně mi členství nabízeli. Nicméně mezitím probíhaly Slánského procesy, které byly tak výrazně antisemitské, že jsem odmítla vstoupit.

V zaměstnání o mém židovství všichni věděli, nijak jsem se s tím nikdy netajila. Řekla bych, že dost respektovali skutečnost, že jsem přežila holocaust. Lhala bych, kdybych řekla, že se mi tam vedlo špatně. V kádrovém posudku jsem měla uvedeno, že jsem dcera obchodníka, výrobce porcelánu. Bylo to velmi zakulaceně řečeno, mohli natvrdo napsat, že pocházím z buržoazní rodiny a jsem dcerou továrníka, jak se to tehdy tak uvádělo. Dokonce jsem dostala státní vyznamenání Za vynikající práci, na které mne podnik navrhl.

Začalo to tím, že jsme dostali úkol dovést pro šroubářenský průmysl nějakou sadu strojů. Byl to veliký obchod za spoustu peněz. Generální ředitelství mělo nabídku na ty stroje od jedné rakouské firmy, která tady byla se všemi zadobře a měla zde spoustu kontaktů, takže dostávala mnoho příležitostí. Z jejich nabídky ale vůbec nebylo znát, kdo ty stroje vyrábí, jediné, co mi řekli, že pocházejí ze Spojených států. Bylo to v roce 1964, kdy se politická atmosféra v Československu začala trochu uvolňovat. Lidé začali dostávat povolení vycestovat do ciziny. Říkala jsem manželovi, aby si zkusil zažádat o výjezdní doložku, protože měl v Americe bratra Arnošta, se kterým se dlouho neviděl. On říkal, že beze mne nepojede, ale já jsem věděla, že oběma nám to povolení nedají ze strachu, abychom tam pak nezůstali. Můj manžel povolení vycestovat dostal a já také po tom, co se za mě zaručil můj tehdejší kolega, Vladimír Borůvka.

Takže jsem byla v Americe a věděla jsem, že ty stroje pro šroubářenský průmysl odtud mají pocházet. Měla jsem s sebou kopii nabídky té rakouské firmy. V New Yorku jsem si našla v telefonním seznamu jakési sdružení výrobců obráběcích strojů, kde mi sice nemohli pomoci, ale dali mi takový velký katalog, abych si mezi příslušnými výrobci zkusila najít někoho, kdo by rozsahem zakázky odpovídal. To se mi skutečně povedlo a od té firmy jsem si pak vyžádala nabídku, která byla nakonec o 45% nižší, než nabízela ta rakouská firma. V tom samém roce jsem pak letěla do Ameriky na pár dnů ještě jednou s generálním ředitelem a jeho dvěma náměstkami, abychom přímo v továrně v Chicagu projednali technické detaily obchodu. Podnik mne pak navrhl na vyznamenání, které jsem dostala v roce 1968.